

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 18 — 'Εν τῇ ἑξῶς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Οἱ ᾄδοί μας (Κυρία Λασσάλ). — Ἡ Γέννησις τῆς Μαρίας. — Εἰς Γενέθλια κόρης (Ποιήματα). — Δέσχη (Σκέψεις ἐνεκα μοίρας). — Ἡ Ἑλλάς πρὸς τὴν Εὐρώπην (Ποιήμα). — Φροῦ-Φροῦ. — Ἐντροπή, ἔντροπή, ἔντροπή. — Μία νέα πόλις — Καρχαίλας. — Τ' ἀστέρια — ΝΙΝΑ.

ΟΙ ΑΟΙΔΟΙ ΜΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΣΣΑΛ.

Πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως περίπου μηνός ἂν ὑπῆρχεν Ἀθηναῖός τις εἰς Μασσαλίαν, ἀφευκτως θὰ συνήντα εἰς τὰς πολυπληθεῖς ὁδοὺς τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς πόλεως ἢ εἰς κἀνὲν τῶν παραβουλεβαρίων καφενείων τὸν νεώτερον διὰ Λαβέρν ἀσθμαίνοντα ὡς δικαστικὸν κλητῆρα, ὅστις καταδίδωκε ὀφειλέτην τελειοποιηθέντα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν νέας πάντοτε κρύπτας.

Ὁ Λαβέρν δὲν κατεδίδωκεν εὐτυχῶς ὀφειλέτας· ἀντεπροσώπευε τὴν ἀρτισύστατον ἐργολαβικὴν φέρμαν *Μογγοπούλου καὶ Νικοσία* καὶ ἀνεζήτει, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ πάντοτε, τὸ ἀνδρόγυνον τῶν δύο τεχνιτῶν, οἵτινες ἐμελλον νὰ κάμωσιν ἐφέτος τὰς καλὰς Ἀθήνας ἀναρπάστους. . . . εἰς τὸ Φάληρον. Ἀνεζήτει τὴν κυρίαν Λασσάλ καὶ τὸν κ. Bruette. Ὅσακις ἀνέβαινε τὸ οἶκημα τῶν δύο, παχεῖά τις θυρώρος, ὡσεὶ ἐπίτηδες κατασκευασθεῖσα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ κ. Λαβέρν, τῷ ἐδίδοε τὴν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ τῆς φωνῆς ἀπάντησιν :

— Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον.

Μετὰ πολλὰ ἀναιδοκαταιδώματα τοῦ κ. Λαβέρν ἡ μόνον αὐτὴ ἀπάντησις, ἥτις ἠῤῃσεν καὶ τὸν ἰδρῶτα καὶ τὴν δύσπνοιάν του, παρήλλαξεν ὀλίγον, ἀλλ' ἡ παραλλαγή ἐγένετο πρὸς ἀπελπισμὸν τοῦ ἀπισταλμένου τῶν ἐν Φαλήρῳ ἐργολάβων μας. Τὸ θῆλυ ἀντίτυπον τοῦ κ. Λαβέρν προσέθετο τὴν τελευταίαν ἡμέραν μετὰ τὰς τρεῖς αἰωνίας λέξεις τῆς :

— Καὶ . . . αὔριο φεύγουν διὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Λαβέρν μάτην ἐψιθύριζε μετὰ τῶν ὁδόντων του : ah ! mais, ah ! mais, ah ! mais, ἡ θυρώρος ἐπέμενε νὰ μὴ δίδῃ καμμίαν πληροφορίαν, αὐτὸς δὲ νὰ καταβαίνει τὴν κλίμακα ἐπικηδεῖν βήματι.

Ὅταν κτύπησεν ἐπὶ τέλους τὴν εἰκοστὴν ἰσὺς φορὰν νὰ

τοὺς εὔρη, ὀλίγου δεῖν μετεβάλλετο ἡ αἰθούσα τῆς *Mme Lassalle* εἰς θέατρον, ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ἀδυσσαλέα τις σκηνὴ ἀναγνωρίσεως. Ὁ Λαβέρν ἐνῶ ὠμίλει ἐβλεπε βλοσυρῶς καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν δύο ἐτοιμῶν διὰ ταξιδίου. Ἦσαν διὰ Παρισίους.

Ἀλλὰ . . . ταξίδι καὶ ταξίδι, τοὺς ἔκαμα νὰ προτιμήσουν τὸ διὰ Πειραιᾶ.

Ἐκατὸν μαγικαὶ νύκτες εἰς τὸν φαληρικὸν παράδεισον ἐκινδύνευον νὰ χαθῶσι πρὶν εὑρεθῶν.

Τώρα ποῦ τὰς ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὡς οἱ εὐδαίμονες ὀφθαλμοὶ μας ἔχουν ὑπὸ τὴν διάθεσίν των ὅλας τὰς ὀραίας τῶν Ἀθηνῶν, μεθ' ὅλους τοὺς μορφασμοὺς καὶ τὰ καμώματά των καὶ κ' ἔποτε κάποτε τὰ τόσον εὐτράπελα τῆς πλάτης των γυρίσματα, τώρα ποῦ τὰς ῥοφῶμεν ὡς νὰ ἦσαν ξέννα φιλήματα ἐρωμένης αἱ νύκτες τοῦ Φαλήρου, τώρα ποῦ πλέομεν εἰς αὐτὰς εὐδαίμονες ὡς κύκνοι πλέοντες εἰς ἀργυροὺς κύκλους ὑδάτων κυλίσουν λίμνην, τώρα τίς δὲν θέλει νὰ μάθῃ κατὰ περισσώτερον περὶ τῆς ἀνάσσης ἢ αἱ Φαληρικαὶ νύκτες ὡς νύμφη μαγικὰ ἀκολουθοῦσιν, αὐροῦσαι τὴν ἀστροκέντητον ἐσθῆτά των ὑφ' ἣν ὑποφώσκουσι γυμνοὶ οἱ ἀλαβόστρινοι πόδες των εἰς τὸν ἀλμυρὸν, ἀλλὰ τόσον γλυκύν, αἰγιαλὸν λουόμεναι.

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἤγουν, δηλαδή, τίς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ μουσικὸν παρελθὸν τῆς πρωταιοῦ τοῦ Φαλήρου μας ; Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν τὴν παρέχει σήμερον ὡς παγωτὸν τὸ «*Μὴ Χάνεσαι*» εἰς τὸν φιλόκαλον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων κόσμον, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσεν εἰς τὰς νέας ὀραίας αἰθούσας του.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου τῆς κυρίας Λασσάλ ἦτο ἡ φω-